

HALLICK

Jörgen Hansen

Förlaget Orda
Deckare

BROTTSPLATS MALMÖ

HALLICK

Brottsplats Malmö – 4/4

Jörgen Hansen

1:a upplaga 1990 Bra Böcker AB/Förlags AB Wiken

2:a upplaga 2012 Förlaget Orda AB

2:a tryckningen

Pocket

ISBN 978-91-7497-009-8

2:a upplagan Förlaget Orda AB 2012

© Jörgen Hansen 2012

Omslag: Ava E. von Niebelschütz

Typografi: Palatino

Utgiven av Förlaget Orda AB

Tryckt i Polen 2012

www.forlagetorda.se

Kapitel 1

Det var en råkall kväll i januari: en sådan kväll när vinterstormarna kommer någonstans utifrån Nordatlanten, smyger sig in genom Öresund och träffar Köpenhamn med oförminskad styrka. Jul och nyår var redan glömda, även om en del av krogarna i distriktet fortfarande önskade kundkretsen ett gott nytt år med sprayad snö i fönstren.

Jag kortade mina steg så att jag fick lä bakom Dennis när vi stretade uppför Istedgade. Det hjälpte något, till och med ett hölass skulle kunnat få skydd bakom den massiva ryggtavlan. Han märkte inte att jag sackade efter utan plöjde målmedvetet på mot Brilljanten, muttrande något om hett te med rom.

Gatan var nästan övergiven. De fasta inslagen i stadsbilden hade tagit skydd inne på distriktets krogar. Det var meningslöst att försöka tjäna en ohederlig slant när Medel-Jensen satt och kurade ute i Bröndby, och de svenskar som vågat sig ut på Sundet vägrade rubba sig från Hovedbanen. Till och med de gatuprostituerade hade förlorat hoppet om att kunna tjäna tillräckligt för nästa

sil. De enda människor som var i rörelse var sådana som vi själva; frusna stackare på väg till en uppvärmd lokal.

Vi passerade Top Cat, topllessbaren där jag träffade Tine medan hon fortfarande finansierade sina ekonomistudier genom att servera öl klädd i tangatrosor och nätstrumpor. Nu var fönstret överspikat och stället såg ut som en övergiven mjölkaffär. Snuten hade stängt klubben när ägaren häktades för narkotikabrott, och hyresvärden var inte alltför angelägen att hyra ut det till en liknande verksamhet igen. Som så många av de lokala fastighetspekulanterna hoppades han att läget i centrala Köpenhamn snart skulle vara så attraktivt att det lockade de unga rika att trotsa den kvarvarande kriminaliteten.

Vesterbro höll långsamt på att förvandlas. Politikerna hade bestämt att eftersom turismen utvecklats till en av Danmarks främsta valutakällor kunde man inte längre acceptera en slum mitt inne i centrum. Polisen hade fått order om att terrorisera invånarna tills de gav upp och flyttade på sig. Ingen hade förklarat var de skulle bli av, men det fanns modeller som visade hur fint och prydligt det skulle bli när man lyckats driva bort de bofasta och planterat träd på bakgårdarna. Slumvärdar, som varit mer än nöjda med ockerhyrorna de kunde ta ut av prostituerade, höll på att trängas undan av internationella fastighetskoncerner med andra vyer. Inkomsterna från ett horhotell bleknar jämfört med vad ett Sheraton tar in. De gamla husägarparasiterna försökte bita sig kvar; även om summorna de omsatte var småpengar jämfört med vad som omsätts på börsen så var det ändå arbetsfri inkomst. Det enda som behövs för att bli en framgångsrik fastighetsskojare är en gorilla förklädd till vice-värd som handfast driver in hyrorna innan horpengarna omsätts i heroin.

Jag trodde aldrig att jag skulle komma att tycka synd om bostadshajarna, men deras försök att undvika de välklädda späckhuggarna som samlats runt distriktet

var hjärtsnörpande. De multinationella hade full uppbackning från Rådhuset, och om någon inte ville sälja så attackerade hälsovårdsnämnden, brandinspektionen och sedlighetsroteln från alla håll. Makthavare som i femtio år fullständigt ignorerat misären var nu inställda på att utrota den. Nu var det slut med den danska synden. Nu skulle det bli H C Andersen för hela slanten. Ett av de första tecknen på den nya trenden var att de utslagna grönländare som hängt i gathörnen så länge jag kunde minnas var borta. Jag vet inte om de inte tyckte att det var trivsamt här längre eller om myndigheterna lyckats returnera dem till Grönland.

Jag var inte så säker på att politikerna skulle lyckas. Vesterbros invånare är ett uthålligt släkte. Under generalstrejken 1944 var tyskarna tvungna att beskjuta Istedgade med artilleri för att få undan barrikaderna. Än så länge märktes de nya vindarna mest genom de igenbommade före detta sexklubbarna och den ökade polis närvaron.

Briljanten har sin egen charm. Efter femtio år i samma lokal har den blivit tillräckligt inrökt för att betraktas som hemtrevlig av kundkretsen. Stamgästerna skulle antagligen drabbas av epileptiska anfall om den tvingades slå igen. För många är den mera hem än de utkylda lägenheter de sover i. När vi kom in var krogen fullpackad med människor som inte trodde på Socialstyrelsens varningar. Det var den vanliga blandningen av halv- och helkriminala. I samhällets ögon utgjorde de en sorglig, nedsupen samling. Själva såg de sig som levnadskonstnärer. Människor som visste hur man klarar sig här i världen utan att underordna sig. De flesta av dem hade någon typ av arbete, ibland fullt legalt sådant, men mycket få hade fast anställning. Skulle en tillfällig arbetsgivare börja mumla om att det kanske var dags att skriva kontrakt så var det slutet på ett vackert förhållande. Samma attityd gällde relationerna till det motsatta könet. Det går fyra män på varje kvinna på Briljanten, men man opererar på

jämställd basis här. Så länge det bara rör sig om trevligt umgänge över glasen, och kanske mellan lakanen, så går allting problemfritt. Men om någon av parterna antyder att man kanske skulle stabilisera saker och ting så är det slut på romansen.

Dennis hade inga problem med att ta sig fram till disken. Han puttade omilt undan dem som inte fick syn på honom i tid. Ingen protesterade; hans rykte är sådant att alla insåg att det var fel tillfälle att stå för sin rätt.

Jens höjde nästan omärkligt på ögonbrynen när Dennis beställde te med rom. I distriktet anses det att om man behöver något värmande så finns det ingenting som går upp mot ett par snabba snapsar. Men som alltid gav han kunden rätt och hällde lite hett vatten över en tepåse. Efter att ha hållt den första tvåan rom i koppen såg han på Dennis som grymtade uppmanande. Processen upprepades tills det fanns lika mycket rom som vatten i tekoppen.

Dennis svepte i sig halva koppen på stående fot, höll fram den för påfyllning och plöjde sen fram till ett ledigt bord. Jag väntade tills Jens lagat till en tekask åt mig med ungefär hälften så mycket rom i som den första. När jag satt mig sa Dennis bryskt:

”Du, jag skulle behöva lite hjälp.”

Jag hade ingen lust att bli inblandad i hans affärer. Dennis är i benknäcarbranschen – den enda delen av den danska ekonomin som aldrig lider under de regelbundna återkommande lågkonjunkturerna. Jag tog en djup klunk av mitt te medan jag väntade på fortsättningen. Han sänkte rösten så att jag måste luta mig fram för att höra vad han sa.

”För någon månad sen hyrde en kille mig för att vakta en affär. Någon hade slagit sönder skyltfönstret fyra gånger på tre veckor, och snuten tar inte lite glasskärvor särskilt allvarligt.” Dennis fnös indignerat och tömde sin kopp. Att han sen fortsatte prata, istället för att genast fixa påfyllning, visade hur upprörd han var.

Historien var inte ny och inte särskilt dramatisk. Af-färsinnehavaren tyckte först inte att det var så farligt. Självrisken var tvåtusen och han la till lite på skadorna så att den kostnaden täcktes. Men efter fjärde gången hade försäkringsbolaget släppt honom. Då erbjöd han Dennis tiotusen för att ta itu med problemet. Dennis hade accepterat i tron att han skulle göra några lätta lap-par. Kanske skulle han få dela ut ett par örffilar, men det var allt. Tyvärr höll sig fönsterkrossaren borta de nätter affären var bevakad.

”Jag vet inte hur många nätter jag har suttit där utan att något hänt”, sa han. ”Butiken är helt död när jag är där, inte minsta lilla inbrottstjuv. När jag försvunnit tar det ett par timmar och sen smack. På något jävla sätt vet dom att jag är där. Det har utvecklats till en ren förlustaffär. Jag lovade att jag skulle fixa det för tiotusen, och som det står nu så är min timpenning lägre än springpojken.”

När han kommit så långt hade ögonen i det skäggiga ansiktet fått en galen glans som bådade illa för vanda-lerna.

”Har du försökt hitta fönsterkrossarna ute i distriktet?”

Under ett ögonblick såg han deprimerad ut, sen återtog hans ansikte det vanliga ilskena uttrycket.

”Jag är för fan inte någon detektiv.”

Jag hade för länge sen lärt mig att det inte lönade sig att låta sig svepas med i Dennis känslostormar och fortsatte tålmodigt som om jag inte hört honom:

”Det brukar ju finnas en anledning när sådant här händer.”

Han skakade på huvudet.

”Adel svär på att han inte har några skulder hos dom hårda grabbarna och jag tror honom. Om det funnits ett kontrakt ute så skulle jag hört det.” Han sög eftertänksamt in skägget i munnen. ”Det enda motivet jag kan komma på är att någon vill åt lokalen.”

”Och?”

”Jag har haft allvarliga samtal med samtliga som kunde vara intresserade, men ...”

Åter skakade han på huvudet. Nej, det var inte sannolikt att någon skulle vara villig att ta till sådana metoder för att komma åt en sliten affärslokal. För några år sen hade det inte varit otänkbart, men sen polisen börjat rensa i sexträsket fanns det gott om lediga lokaler.

”Antagligen är det några rasistiska småskitar som ligger bakom det här”, sa han. ”Du känner till typen – Arisk Front, Nationalsocialistisk samling, Dansk Folkeparti och hela den där skiten.”

Jo, jag kände till dem. Ju sämre ekonomi desto fler förvirrade småungar som letar efter en okomplicerad förklaring till varför de inte kan få jobb. Och vad är lättare än att trakassera en invandrarkapitalist som haft den utomordentliga fräckheten att ta över en nedgången speceriaffär? Och när dessutom halva den danska pressen applåderar och understöder de utlänningsfientliga tendenserna är det extra lätt.

”Varför släpper du det inte?” frågade jag.

Dennis gjorde en ilsken grimas.

”Jag har låtit hela distriktet veta att det är jag som garanterar affärens säkerhet, och ingen liten ligist ska tro att han kan köra med mig. Det handlar inte om pengarna längre. Jag har ett rykte att vara rädd om.”

Dennis affärer bygger, liksom varje framgångsrikt konsultföretags, på att uppdragsgivarna kan lita på att han når resultat. Hittills var hans meritlista oklanderlig. Lämnades en beställning på sönderslagna käkar så visste klienten att det var sönderslagna käkar det skulle bli och inte krossade skallar eller brutna ben. I ockerbranschen är man beroende av precision, en rörmokare med brutna armar tjänar inte in några svarta pengar till räntorna. Mardrömmen är att en övernitisk anställd ska slå ihjäl kunderna. Sådant ger både problem med polisen och omöjliggör fortsatt indrivning. Men för Dennis handlade

det också om stolthet. Han var en yrkesman av den gamla skolan: om han lovade något så gjorde han det och kom inte med några undanflykter. När jag inte sa något fortsatte han:

”På senaste tiden har vi börjat sitta i skift; ägaren, biträdet och jag. För två nätter sen var det biträdets tur – och ta mig fan om det inte hände igen.”

”Såg biträdet något?”

”Han hann inte. Någon knackade på baddörren, och den dumfan stack ut huvudet. Han är på sjukhuset nu.”

Ju mer jag hörde desto sämre tyckte jag om hans erbjudande.

”Vad vill du att jag ska göra?” frågade jag.

Dennis stirrade mig i ögonen. Hans grunda, klarblå blick är oroande även i vanliga fall. Något i den säger att maskinisten som gömmer sig någonstans bakom pupillerna inte har fullständig kontroll över urverket. Det är mycket svårt att säga nej till honom medan man försöker räkna ut om det är på det här varvet den defekta kuggen kommer att hoppa till.

”Kan du ta några vakter?” sa han med något som liknade vädjan i rösten. ”Det är inte världens mest upplyftande jobb, men det finns i alla fall öl och en video. Och jag garanterar att det kommer att vara värt besväret för dig.”

Mitt beslut berodde bara delvis på att jag bedömde mina chanser att nå utgången levande som små ifall Dennis slog över. Jag ställer ogärna upp på något där jag riskerar att få ett hårt föremål i huvudet, men jag var skyldig Dennis en gentjänst och detta verkade vara ett bättre alternativ än att följa med ut i skogen för att begrava det senaste uppdraget. Något jag inte uteslöt när jag en gång i tiden bad honom om hjälp. Dessutom verkade det ganska riskfritt. Om det var nödvändigt att sticka ut huvudet för att få det inslaget, så garanterade jag att jag skulle hålla det ordentligt indraget.

”När vill du att jag ska börja?”

”Adel är på plats nu, så i morgon kväll passar bra. Det är säkert bara några småungar som jävlas, så det blir lätta papper för ett proffs som du.”

Jag tyckte inte om när han försökte smickra mig. Hans normala umgängeston är burdus, och försöken att vara gemytlig gjorde mig nervös. Dessutom var jag proffs på att råna banker, inte på att knäcka skallar. Att be en pensionerad bankrånare agera gorilla är som att be Björn Borg ställa upp i världscupen i slalom.

Kapitel 2

Blåsten var lika bitande kall tidigt nästa kväll när vi ångade ner för Victoriagade, Dennis först och jag efter som en jolle. Fortfarande hade det inte kommit någon snö, men det hade varit att föredra. Jag tänkte längtansfullt på min barndoms vintrar då det alltid var tjugo grader kallt och vindstill. Det var kanske inte så mycket de tjugo köldgraderna som det vindstill jag längtade efter.

Victoriagade kändes orimligt lång denna kväll, vi passerade flera invandrarbutiker innan Dennis stannade framför en av dem. En halvtrappa ledde ned till en källarlokal där jag kunde skymta hyllor och kyldiskar. Krydddoften som trängde upp gav associationer till Calcutta och Karachi. Det här var en affär som bara kunde existera för att ägaren och hans familj var villiga att arbeta för två och trettio i timmen.

”Det är tomt här nu”, sa Dennis. ”Vi går in genom baddörren. Jag har nyckel.”

Vi kom in i en mörk tunnel där jag automatiskt kände efter med fötterna för att undvika trampa på infekterade

kanyler och sönderslagna flaskor. Bakgården var en smal öppen rektangel dit solen aldrig nådde. Jag tyckte jag skymtade de gamla utedassen i bortre ändan, men jag var inte säker. Att gå närmare för att kontrollera vore dumdrigt; så vitt jag visste kunde de fortfarande vara i bruk.

En gammal man med grått ansikte satt i ett öppet fönster på första våningen och stirrade ut mot oss. Kylan måste vara förödande. De här lägenheterna värms fortfarande med fotogen, men han satt i skjortärmarna.

"Vem var det där?" frågade jag när Dennis låst upp källaringången och vi kommit i lä.

"Något gammalt vrak som bott här sen Tordenskjolds dagar. Han för alltid liv om att dom inte har fiskfärs och all den andra skiten dom sålde här när han var ung."

En trång gång ledde in till lagret. Tydligt importerade affären det mesta av sina varor direkt från Pakistan. Någon annan förklaring kunde inte finnas till de enorma mängder kryddor och konserver som var staplade överallt. Enda utrymmet som var fritt var ett hörn där det stod en gammal fåtölj och en teve på en fruktlåda. Ett stolsben lindat med isoleringstejp stod lutat mot väggen inom bekvämt räckhåll från fåtöljen.

"Det är här jag brukar sitta. Filmerna ligger på videon, och öl finns i kylan. Blir du hungrig så ta för dig."

Jag kände mig inte särskilt entusiastisk inför tanken att tillbringa natten där. Något som Dennis glömt att nämna var att det var råkallt i lokalen. Den filt som låg på stolen verkade otillräcklig för att hålla värmen.

"Hur länge ska jag sitta här?" frågade jag.

"Händer ingenting innan klockan sex så är det grönt."

Åtta timmar på ett lager! Det är sådant som kan få vem som helst att överväga hederligt arbete, hur osmakligt det än verkar. Å andra sidan har jag hört att hederligt arbete kan innebära att man tillbringar åtta timmar på ett lager. Fem dagar i veckan.

"Okej, då har du allting du behöver", sa Dennis.

Jag höll inte med honom men nickade.

”Du kan ta nyckeln så att du kan låsa efter dig, och det räcker om du kommer klockan tio i morgon kväll.”

Han klappade mig uppmuntrande på axeln och lämnade mig med något som var misstänkt likt ett lättat leende. När jag var ensam gick jag ut i affären och såg mig om. Jag har säkert varit inne i hundratals affärer som den här, men det såg annorlunda ut i mörkret. Fattigare och mer slitet. Jag suckade och tog med några öl ut till lagret. Det enda positiva med stället var att ölen inte skulle bli varma om jag råkade glömma dem framför elementet.

När jag slog på teven hamnade jag på Kristelig Folkepartis landsmöte. Jag sträckte mig mot videon. Filmerna var en blandning av otextade pakistanska tvåloperor och amerikanska krigsfilmer av värsta kvalitet. Jag satte på en av långfilmerna och försökte koncentrera mig på en rövarhistoria om en japanskamerikansk kommandostyrka med uppdrag att mörda en SSgeneral i Berlin 1943.

Naturligtvis hände ingenting under natten, om man inte räknar några krasande ljud från hörnen som mycket väl kunde ha kommit från råttor. Någon gång under andra krigsfilmen somnade jag. När jag vaknade var klockan tre, och jag var stelfrusen. Visserligen hade Dennis sagt att jag skulle stanna till klockan sex, men om jag gjorde det skulle jag antagligen inte kunna ta mig upp ur fåtöljen efteråt. Plikttrohet är säkert bra, men jag drar gränsen vid förfrysningar.

För säkerhets skull gick jag en runda runt huset för att se om det fanns några tecken på att fönsterkrossarna väntade på att jag skulle försvinna. Allt var lugnt och stilla. Pensionärens fönster var fortfarande öppet, men ljuset var släckt.

Ute på gatan hade de sista nattvandrarerna försvunnit, och de tidigaste morgonmänniskorna skulle inte lämna sängen förrän om ett par timmar. Jag gick mot Nörrebro med kragen uppslagen mot den iskalla vinden. Termo-

metern hade sjunkit några snäpp under natten utan att vinden lagt sig. Jag såg fram emot att få krypa ned i min säng och värma fötterna mot Tines rygg.

Kapitel 3

Tine var inte ensam när jag steg in i vardagsrummet. En tjej i kort skinnkjol och åtsittande tröja satt vid sidan om henne i soffan. Det var inte någon större konst att gissa vad Tines besökare arbetade med. Klädseln var avsedd att vara sexuellt utmanande men fungerade bara på avstånd. Det härjade ansiktet förnekade alla löften om sensualitet. Hon värmde händerna runt en kaffekopp som om hon gett upp hoppet om att kunna jaga bort kylan.

”Det här är Lotte”, sa Tine till mig.

”Hej Lotte”, sa jag lamt.

”Hej”, sa hon och höjde ansiktet så att jag kunde se en svullnad på ena kinden. ”Jag ska gå nu.”

”Inte för min skull”, sa jag. ”Jag har jobbat och behöver varva ned innan jag lägger mig.”

Hon verkade inte särskilt förvånad över att jag kom från jobbet fyra på morgonen, men kanske trodde hon att jag jobbade som nattläkare.

”Hur gammalt är det där kaffet?” sa jag och kände på termoskannan som stod på soffbordet.

"Det är drickbart", sa Tine. "Du kan ta min kopp. Jag ska inte ha mer."

Jag höll upp en kopp och smakade försiktigt. Det hade stått i termoserna några timmar och var bara med tvekan drickbart. Tine pratade med Lotte medan jag ägnade mig åt kaffet. Naturligtvis var jag nyfiken. Tine hade dragit ett mycket kraftigt streck mellan sitt liv nu och tiden på Top Cat, och det här var första gången någon av tjejerna därifrån varit hemma hos oss.

"Hur kan du hänga ihop med en sådan drummel som Nico?" sa Tine med hetta.

Lotte ryckte på axlarna. Hennes passivitet verkade reta upp Tine ännu mer.

"Du, varför lägger du inte av innan du dör av en överdos? Vet du hur många av tjejerna det är som strukit med redan?"

"Jag kan inte", sa Lotte.

"Varför inte?" pressade Tine henne.

"Nico..."

Tine slog ilsket handen i bordet så att kaffekopparna sjöng.

"Nico är en liten skit", sa hon. "Kirre kan ta hand om honom åt dig."

Jag tyckte inte om att bli inblandad i något jag inte hade med att göra, men jag hörde på Tines röst att det inte var rätta tillfället att diskutera saken. Lotte skakade avvärijande på huvudet som om Tine inte förstod vad hon sa.

"Det är inte bara han."

"Kirre fixar det", sa Tine bestämt.

Det här blev värre och värre. Snart hade Tine utmanat hela maffian för min räkning. Jag funderade på om jag skulle göra min röst hörd, men just nu var jag mer rädd för Tine än för en okänd hallick. Dessutom var det smickrande att bli beskriven som det hårdaste som hänt sen Dirty Harry.

Lotte sa tonlöst:

”Allt har blivit så mycket värre det senaste året. Snuten är på oss hela tiden. Det finns ingen chans att tjäna pengar på gatan längre. Dom jagar oss som djur.”

”Lägg av medan du kan”, sa Tine hårt.

”Du förstår inte. Det är för sent.”

”Jag tror jag går och lägger mig nu”, sa jag för att slippa höra mer.

”Jag ska gå nu”, sa Lotte igen.

”Dumheter”, sa Tine. ”Du stannar här. Om du går till sängs, Kirre, så ska jag bädda åt Lotte.”

Jag gjorde som hon sagt. En halvtimme senare kröp Tine ned i sängen bredvid mig. Hon gav mig en hastig kyss på kinden, vände sig om och somnade genast.

Jag kunde inte somna. Jag lyssnade efter ljud från vardagsrummet och väntade hela tiden på att slusken som misshandlat Lotte skulle komma instörtande genom ytterdörren. Till sist när jag höll på att domna bort hörde jag hur Lotte försiktigt stängde dörren efter sig.

Kapitel 4

Väckarklockan ringde fem minuter senare, åtminstone kändes det så. Jag tänkte först ligga kvar medan Tine duschade, men sen bestämde jag mig för att vara solidarisk och sätta på kaffet. I vardagsrummet var filten pryddligt hopvikt. Det enda spåret av vår nattliga besökare var ett par gigantiska örhängen i gul metall på soffbordet.

"När stack hon?" frågade Tine när hon kom ut i köket klädd i underkläder som genast gav mig idéer om hur vi skulle kunna tillbringa en kreativ förmiddag.

"Någon timme efter att du somnat", sa jag och plockade fram koppar.

Tine skrynkade ihop ansiktet, sen sa hon trött:

"Jag anade det, men jag försökte åtminstone."

"Vem är hon?"

"En tjej jag jobbade ihop med på Top Cat för några år sen."

Tine tog den halvfulla kaffekannan från bryggaren och höll upp en kopp åt sig så snabbt att bara några enstaka

droppar gick till spillo.

"Hon slutade efter ett tag, kunde aldrig hålla ordning på kassan. Dessutom gjorde hon ledningen nervös. Hon tillbringade mer tid med att extraknäcka på herrtoaletten än bakom baren."

Jag tittade längtansfullt på hennes kaffekopp men bestämde mig för att vänta tills maskinen var färdig. Försökte jag samma sak skulle vi ha kaffe över hela köksgolvet. Jag har lärt mig att undvika utmaningar tidigt på morgonen. Vid ett minnesvärt tillfälle fastnade jag med tummen mellan kannan och den heta plattan. Tine hade skrattat så att hon föll av stolen.

"Och nu jobbar hon på gatan?" sa jag.

Åter grimaserade Tine innan hon svarade:

"Ja, fy fan. Jag sprang på henne på Hovedbangården när jag kom från jobbet, gav henne min adress och sa att hon kunde titta upp när hon kände för det."

"Och det gjorde hon?"

Tine nickade.

"Hennes hallick gav henne stryk. Det var så svinkallt ute att inte ens torskarna var ute, så hon ville gå hem tidigt."

Det förvånade mig inte. Hallickarna brukar inte visa någon större medkänsla för tjejerna. Det enda de är intresserade av är att kvoten fylls.

"Vill du att jag ska be Dennis prata med hallicken?"

Tine skakade beklagande på huvudet.

"Det är ingen idé. Igår trodde jag att vi kunde lösa hennes problem på det sättet, men oavsett hur mycket ni skrämmer honom så blir det inte bättre för Lotte. Blir hon av med Nico så får hon en ny hallick innan veckan är slut. Jag försökte övertala henne att lägga in sig för avgiftning, men hon är livrädd för att bli av med heroinet. Skiten är det enda hon har att lita till. Fan, det där kunde varit jag." Plötsligt såg hon gammal ut. "Det är som det är. Jag måste packa annars missar jag tåget."

”Tåget?” sa jag oförstående.

Hon hade ett tålmodigt uttryck i ansiktet som liknade det man kan se hos människor som arbetar med utvecklingsstörda barn.

”Har du glömt att jag ska iväg till Jylland.”

”Jylland”, sa jag begåvat medan Tine väntade på att mitt minne skulle börja fungera igen.

När jag givit min hjärna ett par kraftiga stötar började den motvilligt arbeta. Hon hade några veckor tidigare nämnt att hon skulle till Ålborg för att bearbeta marknaden. I mina öron lät det som om hon skulle sälja godis på torget, så jag frågade inte vidare. Nu insåg jag att en affärsresa innebar övernattningar borta från hemmet och troligen i sällskap med manliga kolleger.

”Är det bara du eller... ?” frågade jag.

Hon skakade på huvudet.

”Det är Per som sköter förhandlingarna.”

Per var hennes chef. Jag hade träffat honom när firman bjöd på Tivoli för att fira en stororder. Jag kan inte påstå att jag uppskattade honom. Inte för att han hade varit otrevlig, tvärtom gav han intryck av att han når som helst skulle försöka sälja ett komplett gym till mig. Vissa försäljare blir miljöskadade. De kan inte prata med sin egen mor utan att räkna ut hur mycket provision en snabb affär kan ge. Men han såg för bra ut för att jag skulle vilja att han åkte på affärsresa med min flickvän. De där långa ensamma kvällarna på hotellrummet kan vara förödande. Det fanns ingenting jag kunde göra. Hennes jobb betydde mycket för henne, och faktiskt hade det haft en stabiliserande effekt på vårt förhållande. Egendomligt nog löste jobbet som marknadsassistent för ett amerikanskt företag som sålde motionsredskap hennes existentiella dilemma. Nu slapp jag höra klagomål om att hon inte visste vem hon var och vart hon var på väg. Hon var en effektiv ung affärskvinna på väg mot en företagsledarpost, och hon var mycket medveten om det. Fortfarande försökte hon göra

om mig då och då men utan någon riktig inlevelse.

”När kommer du tillbaka?” frågade jag.

”Fredag eftermiddag.”

Vi avslutade frukosten, och Tine rusade in i sovrummet för att klä sig. När hon kom tillbaka var hon förvandlad till en könlös varelse i strikt brun tweedadress som var lika upphetsande som rökrummet på SE-banken. Hennes kontorsklädsel var säkert varm, men den skulle inte väckt romantiska känslor ens hos en katolsk präst.

Jag satt kvar en stund efter att hon försvunnit. Det hade varit roligare på den tiden hon inte hade en karriär att tänka på. Ibland önskar jag att jag också hade ett jobb att stressa iväg till på morgonen, men som vanligt försvann de negativa tankarna när jag la mig igen.

Kapitel 5

Veckan gick fort. Bevakningen av affären tog det mesta av min tid. Eftersom Tine inte var hemma tackade jag till och med nej till Dennis erbjudande att han skulle ta ett par vakter.

Jag tog med ett värmeelement, en tältsäng och lite böcker till lagret. Det var nästan som om jag försökte göra det hemtrevligt för mig. Idéen var naturligtvis löjlig. Hur kan man göra ett iskallt lager fyllt av grönsakskonserver hemtrevligt? Men människan är anpassningsbar, och jag har lång vana vid miljöer jag inte tycker om. Jämfört med Kumlabunkern var det här riktigt mysigt, om än kallare, åtminstone fanns det inte tre plitar som följde varje rörelse man tog med spänd förväntan. Enda sättet att överleva ett långt fängelsestraff är att hålla cellen ren och låtsas att den är ett hotellrum med ovanligt taskig rumsservice. Det var visserligen ett tag sen jag såg en kåk inifrån, men vissa erfarenheter glömmar man inte.

Klockan fem fredag eftermiddag stod jag på perrongen

nere på Hovedbangården och betraktade de hemvändande skarorna. För ett ögonblick kände jag mig som den eviga hemmafrun i amerikanska filmer. Pendlarna vällde ut i ett kompakt lämmeltåg. Jag var tvungen att ta skydd bakom en annonspelare för att inte slitas med. De här människorna skämtade inte – de hade rödvin, kalvfilé, mys framför Lykkehjulet och fredagsraj-raj stämplat i ansiktena, och Gud nåde den som stod i vägen för dem. Arbetsveckan var över, nu ville de hem och genomgå den stora förvandlingen, dra av slipsen och vara sig själva.

Egendomligt nog kände jag mig lite avundsjuk på dem. Insatslägenhet och Volvo kanske inte låter så spännande, men det här var människor med familj och tryggad försörjning. För att inte tala om chefer och nio till fem-arbeten, sa en liten röst inom mig.

Tine kom ut från en av de bakersta vagnarna tillsammans med Per. Jag tyckte inte om sättet han höll sin hand på hennes axel, och jag tyckte ännu mindre om att hon inte verkade ha nå. got emot det. De pratade uppsluppet med varandra utan att se mig. Inte förrän de passerade min annonspelare steg jag fram.

"Ah hej, Kirre", sa Tine. "Där är du."

"Ja", sa jag.

"Du har träffat Per."

"Ja", sa jag igen.

Per nickade med försäljarleendet på halv strömstyrka och tog handen från Tines arm.

"Måste rusa", sa han. "Har lovat ungarna att vi ska gå på bio."

Han försvann uppför rulltrappan medan vi stod kvar i skydd av pelaren. Tine gav mig en kram och tittade forskande på mig.

"Är något på tok?" sa hon.

"Ni verkar trivas tillsammans."

Hon stirrade på mig som om jag förlorat förståndet, sen brast hon i skratt.

”Du är för söt. Inte nog med att Per har fru och fyra barn, han har dessutom lika mycket personlighet som min fasters gamla undulat. Nu vill jag hem och duscha, sen går vi och äter.”

Jag kastade mig ut i trafiken på Bernstorffsgade och lyckades hejda en taxi innan den svängde in i taxikön. Om blickar varit effektiva vapen hade både chauffören och jag dött en snabb död. Innan pendlarna hunnit organisera sig till en effektiv lynchmobb fick jag in Tine och hennes väskor i bilen.

Lägenheten hade varit städad och i perfekt ordning på förmiddagen när jag lämnade den. Nu var telefonbordet i hallen omkullsparkat, telefonen slängd i ett hörn och halllampan krossad. Jag höll upp handen mot Tine, som genast förstod och tog ett steg tillbaka.

Jag lyssnade in i mörkret. Ingenting hördes, så jag väntade tills belysningen i trappan slocknade. Långsamt anpassade sig mina ögon till det svaga ljus som trängde in från gatan.

Hallen var tom. Dörren som leder till vardagsrummet är enda vägen in i lägenheten från tamburen. För att komma in i sovrummet och köket måste man passera den. Tine stod tyst bakom mig medan jag gjorde mig beredd att gå in. Jag visste inte om inkräftaren var beväpnad, men röran i hallen visade att han var våldsam. Om det fanns någon där inne så visste han att vi stod i dörren, och han väntade på att jag skulle komma.

Jag tog ett djupt andetag, stod stilla en sekund, släppte sen ut luften i ett vrål och kastade mig in i vardagsrummet. Ingen väntade på mig bakom dörren, men jag snubbade över något på golvet som inte borde ha funnits där. Jag ramlade men kom upp på fötterna igen fortfarande springande.

Jag sparkade upp dörren till sovrummet.

Tomt.

Sex långa steg förde mig tvärs över vardagsrummet

till köket. Ingen där heller.

Badrummet.

Klädkammaren.

Lägenheten var övergiven. Någon hade gått över den med mer energi än en femåring på julafton. Ingenting som kunde vältas stod upp, ingenting som kunde slås sönder var i färre än tio bitar, ingenting hade lämnats kvar i de lådor där vi lagt våra tillhörigheter. Inbrottstjuvar lämnar i regel en soptipp efter sig. De ger sig inte tid till att vara hänsynsfulla i sin jakt på dyrgripen som ska finansiera nästa påse amfetamin. Men det här var annorlunda. Vår besökare hade metodiskt förstört allting han kom åt.

Flåsande stannade jag mitt i vardagsrummet och försökte få adrenalinet under kontroll. I det gula skenet från gatubelysningen såg jag att det jag snubblat över var en kropp. Tine kom försiktigt in i lägenheten efter mig.

"Tänd ljuset", sa jag.

Det var Lotte som låg på golvet. Jag brydde mig inte om att böja mig ned för att se om hon levde. Den ansiktsfärgen kan man bara få på ett sätt. Dödsorsaken var uppenbar. Repet var så hårt åtdraget att det hade skurit in i halsen. Jag vände bort blicken och gick tillbaka ut i hallen.

Efter att ha kontrollerat att inga mördare väntade på oss ute i trappan, låste jag ytterdörren och la på säkerhetskedjan. När jag kom tillbaka stod Tine böjd över kroppen.

"Hon är död", sa hon tonlöst.

Jag nickade och hjälpte henne upp på fötter. Försiktigt ledde jag ut henne i köket. Hennes ansikte var hårt och känslolöst när hon reste en stol och satte sig vid fönsterkarmen. Utan att säga något letade jag rätt på en kastrull och satte på tevatten.

"Dom har mördat henne", sa Tine. "I min lägenhet."

Jag visste vad hon gick igenom. Några år tidigare hade jag råkat ut för samma sak. Det känns som om det är man själv som är offret, inte stackaren som ligger död. Jag sa ingenting. Det fanns ingenting att säga. Istället lagade jag

till två koppar te och räckte Tine den ena.

När hon tagit den första klunken sa jag:

”Vi måste ringa polisen.”

Hon ryckte till, om det var något hon inte behövde just då så var det ytterligare en invasion av sin privata zon, sen nickade hon. Jag slog inte larmnumret. Det fanns ingen anledning. Lotte var inte något uttryckningsfall längre. Varken polis eller läkare kunde göra något för henne.

När växeln på Politigården svarade bad jag att få tala med Finn. Mina erfarenheter av poliser är inte särskilt positiva. Finn är den enda snut jag litat på. Han har tillhört ”Uropatruljen” så länge att det är svårt att gissa på vilken sida av stängslet han befinner sig när man träffar honom första gången. Hos honom finns inget av det polerade yttre man ser hos yngre poliser. Vi är jämngamla och ser båda två ut som om vi gjort oss förtjänta av en längre vistelse på ett vilohem. Jag har en känsla av att han ser en reflektion av sig själv när han tittar på mig. Bilden är visserligen spegelvänd, men ändå för lik för att han ska kunna ignorera den. Om han inte var inne skulle jag bli tvungen att prata med någon okänd snut, och då visste jag hur det skulle bli. Med mitt straffregister utgår snuten från att jag är skyldig redan innan de vet vad brottet består av.

Jag andades lättat ut när jag hörde hans röst.

”Ja?” sa han.

”Det är Kirra. Jag är i Tines lägenhet. Vi har just kommit hem och ...” Jag försökte komma på ett neutralt sätt att säga det, men det är svårt när man hittat ett lik framför teven. Jag hummade och stammade men han väntade tålmodigt tills jag var beredd. ”... och när vi kom in så låg där en död tjej på golvet”, avslutade jag.

Han ställde inga frågor.

”Vi kommer. Rör ingenting.”

Jag gick tillbaka ut i köket där Tine fortfarande stirrade ned på gården med händerna knutna om koppen som om hon frös.

"Han är på väg", sa jag.
Hon nickade tyst och vi väntade.